

Jarno (23): 'Er is anderhalf jaar van mijn jeugd afgepakt'

Jarno kwam uit een lastige thuissituatie. Zijn moeder was vaak doodziek en zijn vader niet in beeld. Dat hij zich als homo in het kleine dorp niet geaccepteerd voelde, hielp ook niet. Hij raakte aan de drugs. Op zijn vijftiende werd hij gearresteerd omdat hij aan het stelen was om drugs te kopen. Vanuit de politiecel ging hij met spoed naar de gesloten jeugdzorg.

"Eigenlijk gek dat ik van nul naar honderd ging. Er zat niets tussen, geen ambulante zorg of zo. Gesloten jeugdzorg zou een uiterste oplossing moeten zijn, als al het andere al is geprobeerd."

"De sfeer was treurig, kil, emotioneel. Je kon niet eens een raam open doen. Wilde je uit je kamer? Dan moest je wachten tot er opengedaan werd. Op de intercom drukken en maar hopen dat er iemand kwam. Soms was ik bang dat er brand uit zou breken en ik mijn kamer niet uit zou kunnen."

"Ik was al best zelfstandig, maar ineens mocht ik niets meer bepalen. Als ik twee boterhammen met kaas wilde, mocht dat niet. Ik had nergens controle over. Ik voelde me opgesloten, machteloos, verdrietig."

"Mijn kamer was boven de separeercel. Nachtenlang hoorde ik geschreeuw, gekrijs, gebonk van hoofden tegen de muren. En nog steeds als ik het gerammel van een sleutelbos hoor, gaan mijn nekhaars overeind."

Jarno werd door de rechter tot drie maanden voorwaardelijk veroordeeld. Hij hoefde zijn straf niet uit te zitten, omdat hij al in de gesloten jeugdzorg zat. Maar daar zat hij uiteindelijk veel langer, wel anderhalf jaar. "Achteraf zeg ik: had mij maar die drie maanden in de gevangenis gegoooid. Dan was ik er daarna vanaf geweest, had ik wél therapie gehad, had ik mijn school af kunnen maken en was ik verder met mijn leven gegaan. Dan had ik nu misschien zelfs een HBO-studie afgerond. Nu is er anderhalf jaar van mijn jeugd afgepakt en ik ben er juist slechter uit gekomen."

"Zodra ik achttien was, werden alle handen van mij afgetrokken. Succes ermee. Alsof ik rijexamen moest doen zonder lessen. Ik had iets in te halen, dus ging gauw terug naar mijn oude vrienden, naar de drugs. Omdat ik inmiddels achttien was, had niemand meer iets over mij te zeggen. Het werd van kwaad tot erger. Totdat ik uiteindelijk, helemaal op eigen kracht, alsnog de hulp heb gezocht die ik nodig had."

Jarno (23) heeft anderhalf jaar in de gesloten jeugdzorg gezeten. Van zijn zestiende tot zijn achttiende.

Behalve dat Jarno graag hulp had gehad vóórdat hij in de gesloten jeugdzorg werd geplaatst, zou hij het ook in de instelling graag anders hebben gezien. "Als ik een behandeling had gekregen voor mijn verslaving bijvoorbeeld. Omdat er niet aan de oorzaak is gewerkt, ging ik gewoon weer op mijn oude manier verder. Het zou ook veel helpender zijn geweest als ik in mijn oude omgeving was gebleven en had kunnen leren om met de situatie daar om te gaan."